

Oboseală

Alina Drăgan

Când obosești
Și te saturezi
De tine și
De lume,
Faci o gaură
În cer
Și o întorci
Pe dos,
Prefăcând-o
Într-un petec de noapte.
Soarele încă se
Întrezărește prin el,
Ca întreaga speranță a ta,
Ca un ochi încă deschis
În visare...
E târziu, și eternul
Din clipă se scrie,
Apoi dispare.
E târziu,
Dar devremele din
Nou apare,
Ca un vers care renaște
Cu fiecare celulă a ta,
Iar pe umeri poartă întreaga
Corolă de sentimente,
Care prin tine transpare...
Brusc, nu mai ești același
Brusc parcă e alt drum,
Sau te-ai îmbatat cu prea multă
Realitate și trebuie să te-aduni
Din propriul scrum...
Brusc, ți-ai citit propriul cer
În palmă.
Dincolo de el- aceeași noapte
Necunoscută și abruptă
În care te pierzi
Numai privind-o,
În care aluneci numai gândind-o...
Și totuși, obosit,
Cauți acea noapte
În care să te odihnești
Măcar un timp...
Orice fel de timp-

POEZII ONLINE

Dintr-o dimensiune
Sau din mintea ta-
Măsurat în bătăi de inimi
Sau aşteptări...
Şi rămâi acolo o vreme,
Uitat in tine,
Ca o poveste dintr-o carte...